

انواع عقلت

①

قرار ملاقات داریم در شهری که برای اولین بار وارد آن شده ایم با خیابانهای

بسیار درج فراوان و احتمال جدی گم شدن، نفس دقتی در دستان هست اما

وقت کم است و نباید لحظه ای درگیر کنیم. ممکنه شش دنگ هواشمون رو به نقشه و مسیر

جمع کنیم و بدون فوت وقت به مقصد برسیم. ممکنه بگیم بی خیال ملاقات! و به قصد

خوشگذرانی عمداً در مسیرهای پراکنده و نادرست حرکت کنیم! ممکنه زیبایی های

شهر ما رو به خودمون مشغول کنه و سرگرم بشیم و هواشمون از قرار ملاقات

دیرت بشه. ✓ در قرآن ده ها بار به ملاقات الهی اشاره کرده:

إِلَى اللَّهِ صُرِفْتُمْ جَمِيعًا مَقْصُودِيهَا هِيَ مَوْجُودَاتٌ، خِذَا سَتَ، إِيَّيْ ذَاهِبٌ إِلَى رَبِّي.

اما اگر این مسافر عقلت کنه، حتی اگر گناهی هم نداشته باشه باید برای اون نگران بوده:

همین که به جای عبور و عبرت بنشینن و به تماشای مشغول بشن، زبان خواهد کرد!

خوراکی های حرام و کسین، رستورانهای آبخنای، رفوهای ایستایی، سینه

خُنک، سفره های توریستی، داخلی و خارجی (گرچه حلال) دلخوش بودن به

زیبایی و جمال و تجملات، همسر زیبا، مانسین (گرچه حلال) مشغول شدن

۲

به سهرت، خوش نامی، احترام... (گروه حلال) جاب شدن عکس
توی روزنامه «نیواری»، نشریه، محله... اما قرار ملاقات چه شد؟!
رفتم این فرد داد منیزه که قرار ملاقات رو فراموش کرده! گروه روزی
یا بارنگه «ضایا ماروبه راه راست هدایت کن»

إِنَّ الَّذِينَ لَا يُرْحَمُونَ لِقَائِنَا وَرَضُوا بِالْحَيَاةِ الدُّنْيَا کسانیکه ملاقات ما را فراموش کردند
و به زندگی دنیا خشنود شدند **و طمأننوا بها** و بر آن تکیه کردند **وَالَّذِينَ هُمْ عَنْ**
آبَائِنَا غَافِلُونَ أُولَئِكَ مَا وَاهَمُوا الشَّارِبِينَ مَا كَانُوا يَكْسِبُونَ (یوش ۷-۸)

اگر میخواهیم بدونیم حقد قرار ملاقات رو جدی گرفتیم بسیم حالا شقی مون در نماز
حضوره؟! حقد سرگرم سرگرمی هاشم (گروه حلال)!

انواع دوم عقبت : حتی اگر من، عمداً گناه نکنم، سرگرم سرگرمی هاشم به ما سا
نایسم، بلکه همسم در حال تلاش به سمت مقصد باشم، سایه هرگز به مقصد نرسیم!
نکته اینجاست که چون راه، پیچیده است و دقت و ظرافت لازم داره، لذا سایه

به خاطر عمل نکردن به تمام دستورات ، به مقصد نرسیم . دقیقاً مثل یک شماره روزه
که یک خطای کوچک باعث مسدود شدن قفل باز نشد ! **مثلاً:**

کسی که غیبت کند تا چهل روز فاکتور نماز روزه هاش رو مخونه!

السَّمِيعُ لِلغَيْبِ كَالْمُتَنَبِّئِ شَفِيعَةٌ غَيْبِ هُمْ مِثْلُ غَيْبِ كَسَدَه است ...

یا مَنْ دَخَلَ الْعُجْبَ ، هَلَكَ .

این قانون خداست ، و فرق ندارد که این قانون را نمی دانستیم یا می دانستیم و اگر فراموش کردیم

این قانون تا شر خودش را خواهد گذاشت . [حتی اگر از گناهان مختلف پرهیز کنیم ،

از خود راضی نسویم و مطمئن نباشیم به ملاقات الهی می رسیم . به قول قدیم :

یک لحظه غفلت ، یک عمر پستیانی [بلکه یک لحظه غفلت ، سهیمانی تا ابد ...

نوع اول غفلت ، مستغول شدن به لذت های دنیا به طوری که قرار ملاقات رو فراموش کنیم .

نوع دوم غفلت ، استغناء نسبت به پیچیدگی راه و اهمیت نفس ، غفلت کند .

سخن به تدریج می فکند که دین چه ظرائفی دارد و علامه مندرسه تاجریه بیستر

بدون و علم دین رو یاد بگیره تا کاملاً ملولین نفس مسلط بشه و همین امر مسدود

عامل غفلت! دوزخیان از بوی بد عالم بی عمل در غدا بند!

إِنَّ أَهْلَ النَّارِ لَيَنَادُونَ مِنْ رِيحِ الْعَالَمِ النَّارِ لَعَلَّهُمْ يُخْرَجُونَ (کافی ج ۱ ص ۴۴)

نوع سوم غفلت: فرض می کنیم گناه نکنیم هرگز دنیا شویم، علم و عمل رو با هم

داشته باشیم و واقعاً پیشرفت کنیم و آثارش رو هم ببینیم:

إِنْ تَتَّقُوا اللَّهَ يَجْعَلْ لَكُمْ فُرْقَانًا - [مَا أَخْلَفُنَا عَبْدُ اللَّهِ عَزَّ وَجَلَّ أَرْبَعِينَ سَنَةً]

إِلَّا حَرَّتْ نَابِيعُ الْحِكْمَةِ مِنْ قَلْبِهِ عَلَى لِسَانِهِ [عنوان الاضواء الرضا / ۲۰ ص ۴۹]

با مبراهیم فرمودند: اگر هزره گوی و هزره چریدن شیطان در دل و جان شما نبود

حتماً هراختی من می بینم می دیدید و هراختی می شنوید. الهنر ج ۵ ص ۲۷۴

خب اینجا قواش خداست، نتیجه یک زندگی معنوی و روحانی، هسرو نشرا ملانکه

و انبیا... از این هتبر می مسه! اسقال کار کجاست!

اسقال کار اینجا است که اگر خدا ما توفیق داد به این درجات رسیدیم، غفلت کنیم

و فکر کنیم مقصد رسیده ایم، در حال که ما ناوقتی در دنیا هستیم در راهم و مقصد

خداست... الله أكبر من أن يوصف...

نفسِ اماره مرا اهلِ خطا کرد خدا عقلت از تو بگر باز چه ها کرد خدا
برده انداخت میان من و توان دنیا این عجزه چه مرا از تو جدا کرد خدا
تا هلالِ رضا بار دیگر ظاهر شد لب این بنده سرمنده صدا کرد خدا
لقمه عفو تو این عبد گنہگار را بر سر سفره ات انگشت نما کرد خدا

خواهمون باشه عقلت نکلیم، اگر نماز سی خوندم، تو سلی داشتیم، به محرومی
گنگ کردم، دست ستم گرفتیم و... یاد اس اسموی ای بهیون رادند، نگه
دست و یا مونو گم نکلیم، هنوز تا مقصد مونده...

هر چه در این راه نسانت دهند

گر سستانی به از آنت دهند